
PONÈNCIA 1

La transició nacional

**Document provisional pendent d'aprovació per
part del Consell Nacional del 28 de gener de 2012**

EsB
ara.cat

El text que us presentem a continuació té la voluntat de ser un document d'entrada, i per tant, amb l'objectiu que pugui ser nodrit i completat després del procés de debat i d'esmenes per part de la militància, tant prèviament com durant el Congrés.

Aquest document inicial ha estat elaborat pels membres de l'equip de la ponència, i també ha comptat amb aportacions rellevants de la Fundació Catalanista i Demòcrata (CatDem).

Aquesta ponència té present el respecte per la diferència de gènere i l'ús no sexista del llenguatge. El fet que no sempre hi hagi la duplicitat (el/la) o altres formes lèxiques que diferencien el masculí/femení respon a la voluntat de totes les persones delegades del 16è Congrés de Convergència per facilitar la lectura del text de la ponència, considerant que ens referim sempre al conjunt d'homes i dones. En tot cas, sempre que ha estat possible, s'han utilitzat formes neutres per tal d'evitar cap mena de diferenciació o discriminació i amb caràcter subsidiari, allà on no hagi estat possible, cal entendre que la voluntat és sempre la de la claredat discursiva i el respecte per la diferència.

ara.cat

Índex

1. L'èxit de la Casa Gran del Catalanisme

1.1. Objectius de la Casa Gran del Catalanisme

1.2. La construcció d'una nova hegemonia

2. La transició nacional ja ha començat

2.1. Les conseqüències de la sentència contra l'Estatut

2.2. La transició nacional catalana és un projecte europeista

3. Dret a decidir: la construcció de la majoria sobiranista

4. Valors i actituds

5. Projecte de país: reactivació econòmica

5.1. La situació actual

5.2. Amb ajustos no n'hi ha prou

5.3. Catalunya, compromesa amb Europa

5.4. Propostes de futur

6. Convergència, sense límits a l'horitzó

1. L'èxit de la Casa Gran del Catalanisme

La Casa Gran del Catalanisme va ser la gran aposta que Convergència va fer en el 15è Congrés del 2008. Inspirant-se en els conceptes plantejats pel secretari general del partit en la conferència del 20 de novembre del 2007, el Congrés va aprovar que *“La Casa Gran és l'eina que ens ha de servir per refundar i actualitzar el catalanisme, amb ambició de país, adaptant-lo als nous temps, amb nous objectius i formes d'actuar”*. Es tractava, doncs, de renovar o d'adaptar el catalanisme clàssic, sense oblidar les arrels humanistes, democràtiques i identitàries (en un sentit cultural i lingüístic) que l'han convertit en el gran moviment de reivindicació nacional que és. Si en el passat el catalanisme havia pogut aglutinar a la gran majoria de la societat catalana perquè en va saber liderar les aspiracions d'aleshores, ara calia adaptar-lo a la nova realitat catalana, que és més plural que mai i, a més, ha canviat radicalment quant al seu model econòmic.

L'esforç de Convergència el 2008 era, sobretot, conceptual, atès que es va proposar dissenyar una nova manera de concebre el catalanisme i, també, trobar unes noves formes de fer política per oferir respostes als problemes actuals i aproximar-se a sectors socials que fins aquell moment es mostraven hostils o indiferents. Calia, a més, aprofitar l'empenta de les noves generacions, que d'una manera clara s'han decantat pel sobiranisme. La Casa Gran del Catalanisme no va ser mai una aposta conjunturalista. Al contrari. Reflectia una manera de fer i va ser un compromís de fer política d'una altra manera. Quina necessitat real tenia Convergència d'encetar un procés com aquest?

Convergència va voler oferir les respostes adequades a les noves necessitats socials, econòmiques i socials de Catalunya, especialment perquè en els darrers anys el canvi demogràfic —i per tant sociològic— ha estat ràpid i intens. La ponència política i ideològica de l'anterior congrés va apostar per un canvi conceptual fins i tot des d'una perspectiva orgànica. La capacitat de renovació

respecte de la tradició catalanista i la presa de consciència sobre la necessitat d'obrir-se encara més a la societat han demostrat, també, la fortalesa del projecte polític de Convergència. Aquells que auguraven la desaparició del partit després de la retirada del president Pujol, que va anar acompanyada de la pèrdua del Govern l'any 2003, avui han de reconèixer que el trànsit de l'aleshores ençà s'ha fet amb coratge i una gran dosi d'imaginació.

Assumir públicament que el catalanisme havia d'adaptar-se al segle XXI era un plantejament valent. La Casa Gran del Catalanisme era, doncs, el procés de renovació en el fons i en la forma. Es tractava d'oferir a la societat noves fórmules per fer front als nous desafiaments de la Catalunya actual, al mateix temps que s'empenyia perquè el catalanisme fos realment hegemònic en la política catalana sense oblidar les arrels humanistes i democràtiques de Convergència. Es tractava, també, de pensar el futur, sense por, amb consciència que el nostre país és ara una realitat nacional i que és responsabilitat nostra que tingui continuïtat en el temps. Catalunya és una realitat plural i per això calia saltar-se les vores del partit per aconseguir treballar políticament d'una manera transversal, oberta, transparent i sincera. Calia aconseguir la implicació dels professionals, dels intel·lectuals, del món universitari i de tots aquells que recelen dels compromisos orgànics amb una proposta que integrés sensibilitats polítiques diverses. Si el nou catalanisme havia de ser el pensament bàsic i central del nostre país, diguem-ne hegemònic, el procés de reformulació s'havia de fer amb les portes obertes i amb la complicitat de la gran majoria.

1.1. Objectius de la Casa Gran del Catalanisme

Per poder mesurar o no l'èxit de la Casa Gran cal comparar els objectius que s'havia plantejat amb els resultats obtinguts 4 anys després. Aquesta anàlisi parteix d'un doble vessant: la necessitat de renovar el pensament i la creació de l'instrument adequat per fer-ho.

a) Renovar el discurs del catalanisme

La proposta de Casa Gran del Catalanisme va ser el resultat d'una constatació respecte a l'esgotament dels postulats a partir dels quals s'havia configurat el nacionalisme català a mitjan segle XIX. El món havia canviat i Catalunya rere seu. Si el catalanisme del segle XIX va néixer per defensar, dit resumidament, la nació catalana (llengua, cultura i codi civil), la institucionalització de Catalunya (autonomia) i la modernització (model industrial i regeneració de la política espanyola), és legítim que els nacionalistes ens demanem fins a quin punt aquests tres factors eren encara ara els pilars que han de sostenir-lo. El caràcter nacional del moviment és allò que, certament, el diferencia del mer particularisme regionalista, però fins a quin punt el catalanisme és un actor de la modernització catalana com ho havia estat en el passat? Què és ser català en el món globalitzat d'avui? Què vol dir autogovernar-se a la UE?

El catalanisme d'ara havia de tenir, doncs, uns altres objectius: assolir la nació plena a través de l'exercici del dret de decidir; esdevenir un país capdavanter econòmicament; fer que Catalunya formi part del món globalitzat sense intermediaris; i gaudir dels instruments polítics per poder determinar el model social i econòmic que ens convé. Catalunya pot ser i ha de ser un país capdavanter. Tot i ser un país d'unes dimensions petites, el seu nivell de riquesa i l'estat del benestar del qual disposa ens situa entre els capdavanters de l'àrea europea, sobretot si Catalunya fos un país independent. Ara ja no cal que Catalunya lluiti per existir, ara cal lluitar per tenir un lloc en els centres de decisió política. El nostre entorn immediat, la Unió Europea, ens integra en un tot, en un projecte democràtic, i tanmateix encara hem de dependre de la voluntat de l'Estat al qual estem lligats. Ens cal ser protagonistes, actors del disseny del nostre entorn estatal, europeu i mundial.

El projecte europeu descansa, a més, en el mateix humanisme que ha estat el fonament del catalanisme des del seu naixement. De fet, Catalunya i el catalanisme poden ser mirall en aquest humanisme que posa a la persona com a motiu i com a objectiu de la seva existència. En aquest sentit, l'humanisme

catalanista requereix una vitalitat demogràfica; un model econòmic de llibertat d'acció així com de garantia de la protecció; una formació integral de la persona; infraestructures i equipaments adaptats a les nostres necessitats i sobre les quals podem decidir. Cal que el nou catalanisme dirigeixi la construcció d'un país en què la llibertat d'empresa i la protecció social siguin compatibles, com també ho ha de ser el creixement econòmic i la sostenibilitat ambiental.

b) Gran, una Casa ben gran

Hi ha qui creu que la proposta de Casa Gran del Catalanisme va ser un invent electoral i prou, fruit de la nostra frustració perquè el 2003 i el 2006 no es va poder assolir la presidència i formar govern a pesar d'haver guanyat les dues vegades les eleccions. La proposta de Casa Gran del Catalanisme va ser més que això. Va ser un concepte més que no pas una suma de sigles o un mer artifici electoralista.

La reforma estatutària del 2006 va fer-nos veure quins són els límits del reformisme espanyol. Va quedar clar, a més, que només tenim dos camins per triar com avançar cap al futur: o bé deixem que els falsos federalistes ens liquidin a poc a poc, o bé encetem el camí cap a la plena sobirania. Retòrica o moviment, aquesta és la disjuntiva. Casa Gran del Catalanisme ha estat una filosofia reflectida en el fons i en la forma. I la prova més gran que es volia que fos així és que quan el desembre del 2010 es va constituir el nou Govern, presidit per Artur Mas, es va apostar per integrar en tots els nivells de l'administració professionals independents i fins i tot persones provinents d'altres sensibilitats polítiques.

1.2. La construcció d'una nova hegemonia

La centralitat política a Catalunya s'ha desplaçat cap al sobiranisme sense complexos. Davant l'immobilisme dels partits dependents de Madrid, la força

del sobiranisme ha pres cos entorn de Convergència i Unió. El fracàs dels dos tripartits i el fracàs també de la reforma estatutària han ajudat, per bé que sembli una paradoxa, al decantament final cap al sobiranisme. La incidència de la crisi econòmica, que ha fet evident com mai la manca de recursos per fer-hi front en condicions, ha accelerat encara més la política catalana. El repte d'aquest nou sobiranisme és saber mantenir les conviccions sense caure en la mera proclama. Caldrà desplegar una estratègia que vagi consolidant el canvi de mentalitat i el canvi cultural que haurà de portar Catalunya cap a la plena sobirania. Perquè el nou catalanisme ha de comportar, també, una nova hegemonia en termes de canvi de mentalitat, de canvi cultural, i de la difusió d'unes noves actituds quant al compromís de cadascú amb la societat i la creació de riquesa.

ara.cat

2. La transició nacional ja ha començat

La transició nacional ja ha començat. Especialment des de la sentència contra l'Estatut – juny de 2010-, l'empenta sobiranista va prenent força políticament. La manifestació del 10 de juliol de 2010 presidida pel lema “*som una nació, nosaltres decidim*”, va tenir una traducció política a les següents eleccions al Parlament de Catalunya. Per primera vegada a la història democràtica de Catalunya, un programa que incorporava l'aposta pel dret a decidir sortia clarament guanyador a les urnes. I no només això, sinó que el president elegit pel Parlament de Catalunya com a conseqüència d'aquestes eleccions, feia explícit el seu propòsit d'avançar amb determinació cap a la transició nacional catalana:

“Igual que Espanya va fer la seva transició democràtica un cop acabada la dictadura franquista, Catalunya ha d'encetar la seva transició nacional. Parlo de transició, no de revolució. I com tota transició cal fer-la de manera democràtica, pacífica, i a base de grans consensos interiors. En aquest sentit el dret a decidir aconsella, i de fet, requereix, que els temes sobre els quals s'exerceix descansin sobre majories àmplies qualificades o reforçades, amb la finalitat de donar a la decisió tota la legitimitat i la força necessàries. I també d'evitar dividir la societat en dues meitats, amb el risc de fractura social i nacional que això comporta”

“És responsabilitat d'un President i d'un Govern no tancar les portes als anhels d'un poble, així com evitar fractures internes i portar-lo a la frustració. Per tant, proposarem com a gran repte per als propers anys en el camí de la transició catalana que iniciem, basada en el dret a decidir, la definició d'un model propi de finançament per a Catalunya: el Pacte Fiscal”.

Discurs d'investidura d'Artur Mas i Gavarró, 20 de desembre de 2010.

2.1. Les conseqüències de la sentència contra l'Estatut

Catalunya, a través del vot en referèndum, s'havia fet seu l'Estatut pactat pel Parlament de Catalunya i les Corts espanyoles. Una norma que havia passat tots els filtres jurídics i institucionals, era referendada directament pel poble català. Però contràriament a la lògica democràtica, la combinació d'un tribunal desprestigiat i les maniobres dels dos grans partits espanyols, varen propiciar una sentència directament contrària a allò que democràticament el poble havia decidit.

a) Conseqüències formals: la ruptura del pacte constitucional

La sentència contra l'Estatut de Catalunya (STC 31/2010 de 28 de juny) és una sentència fonamentalment política. Una sentència fruit de la recerca d'un consens que no tingué res a veure amb el debat jurídic o constitucional, sinó que, compartint la mateixa idea d'impedir el desenvolupament futur de l'autogovern de Catalunya, només buscava l'equilibri entre dues maneres d'actuar: la voluntat de fer notòria la retallada per part de la dreta espanyola encapçalada pel PP, i la perversa idea de simplement fixar una interpretació que neutralitzés els guanys de l'Estatut, impulsada pel PSOE. Per això la sentència va tardar tants anys a ser dictada, i per aquest motiu s'expliquen fins a 7 intents fallits de dictar-la.

És només d'aquesta perspectiva, la d'establir un fre a l'autogovern de Catalunya, que es poden comprendre les conclusions de l'informe del grup d'experts format per representants de diferents forces polítiques catalanes i per especialistes del món del dret. En aquest informe, del 14 de juliol de 2010, es varen establir les següents conclusions:

“De l'anàlisi de la sentència se'n poden extreure tres idees claus sobre les quals el Tribunal assenta la seva doctrina, i que en bona part ja han estat esmentades al llarg de l'informe:

1. *La sentència debilita significativament la funció constitucional de l'Estatut d'autonomia i en substitueix el seu paper en el bloc de la constitucionalitat pel del propi Tribunal.*
2. *La sentència tracta, sovint, l'Estatut com una llei merament autonòmica, a través de la qual la comunitat autònoma pretendria imposar a l'Estat obligacions i mandats, i oblida que és una norma estatal fruit d'un pacte polític entre la Generalitat i l'Estat.*
3. *La sentència no aplica la seva reiterada doctrina sobre el principi de deferència cap al legislador que, en aquest cas, encara havia de ser aplicat de forma més exquisida per la funció constitucional de l'Estatut i pel plus de legitimitat que deriva del procediment d'elaboració i aprovació. Ans al contrari, la sentència està impregnada d'una prevenció injustificada respecte el contingut de l'Estatut d'autonomia.*

b) Conseqüències polítiques: "som una nació, nosaltres decidim"

La indiferència espanyola cap a Catalunya ha augmentat a mesura que Espanya anava creixent i es modernitzava econòmicament i políticament. La maduració de la democràcia espanyola no ha ajudat a fer més permeable el pensament espanyol a la idea d'autogovern i de llibertat. Ha tingut l'efecte contrari, precisament. La força centrípeta de l'espanyolisme no tan sols no ha minvat sinó que ha augmentat d'una manera angoixant. Cal no oblidar-ho, el pitjor que els ha passat als catalans defensors del federalisme és que a Madrid no tenen cap aliat de debò. Durant la discussió de l'Estatut del 2006 es va poder constatar dramàticament. Ni tan sols els artistes i intel·lectuals que abans eren solidaris van tenir el coratge de fer costat a la proposta avalada pel poble de Catalunya. Van fer gala de la mateixa indiferència respecte a l'autogovern dels catalans que aquells a qui ells acusen de considerar iguals de culpables el botxí i la víctima en altres causes que els mobilitzen. L'ofensiva

homogeneïtzadora que la política espanyola promou en els darrers anys, parteix del supòsit que la pluralitat nacional d'Espanya és un invent que els nacionalistes bascos i catalans van imposar en la Constitució del 1978. La diferència entre el que va passar el 1982 amb la sentència del Tribunal Constitucional sobre la LOAPA i el que està passant en l'època actual després de la sentència del mateix tribunal contra l'Estatut, és el resultat d'aquest gir en el pensament polític dominant actualment a Espanya.

Ara bé, també és veritat que en aquest temps hi ha hagut un desvetllament nacional català cada vegada més sòlid. El nombre de persones que creuen que cal fer alguna cosa perquè el país no s'enfonsi creix dia a dia. Hi ha ajudat, és clar, la intransigència espanyolista. Però també les conseqüències negatives de la gran crisi econòmica, que han posat al descobert les limitacions de l'autogovern. Han estat un bon argument per obrir els ulls als indiferents interns. Segurament, una notable majoria de gent no comprèn “el dret metafísic de ser”, però sí que pot veure quins són els efectes de la iniquitat, perquè sovint els pateix en carn pròpia, basada en la mentida i en un caduc principi de solidaritat. És aquest difús malestar anticentralista el que també ha de saber d'aprofitar el catalanisme per encetar la transició nacional. Només amb un sentit de catalanitat fort i compartit es podrà transitar de l'autonomisme al sobiranisme.

Aviat farà dos anys de la manifestació del 10-J. La conjuntura, si ens atenem al munt de coses que han passat entre llavors i ara, ha canviat força. Una combinació d'esdeveniments l'ha transformat de soca-rel. D'entrada, les eleccions del 28-N i la fi del tripartit. El nou govern ha despulat la realitat fins a fer-nos tocar de peus a terra. La gernació que va sortir al carrer per manifestar-se contra la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut després de quatre anys de deliberacions no era conscient com ara —o almenys ho semblava— dels efectes de la crisi econòmica sobre l'autonomia. Aquella manifestació incidia en l'evidència que Catalunya té un dèficit de sobirania crònic conseqüència del centralisme. Però aquest és un dèficit, diguem-ne, exogen que unifica la majoria de la població. És per això que la manifestació del 10-J va aconseguir un consens prou important. Rere la pancarta que

recollia el lema de la protesta, *Som una nació. Nosaltres decidim*, hi anaven els principals líders polítics.

La sobirania d'un país consisteix en la capacitat que té quant a l'organització política, econòmica, social i cultural, i quant a l'administració interior. En l'era de les interdependències, la capacitat d'autogovern no es pot avaluar tan sols per l'estructura administrativa. Per si un país està constituït com un estat o no. Tan sols cal pensar en el que està passant a Grècia, que és un estat independent des de fa anys i panys però que avui dia té molt limitat el marge de maniobra quant a la capacitat de decidir sobre el seu futur, sobretot econòmic. L'economia ha estat determinant sempre. Però des del moment en què va iniciar-se el segon procés de globalització, encara ho ha estat més. Per tant, disposar de la capacitat de decidir en aquest assumpte és molt important. Un exemple: què és el que ha permès que la llengua i la cultura catalanes pervisquessin malgrat la pressió espanyolitzadora? Deixant ara de banda un aspecte que ha estat determinant, que les classes populars no hagin abandonat mai el català com a llengua vehicular, el cert és que Catalunya hagi estat un país ric hi ha ajudat molt. I sobretot, que el catalanisme, que és el corrent polític central de la contemporaneïtat catalana, hagi estat el principal factor de modernització. Mentalment i econòmicament. La Catalunya cosmopolita i industrial és filla del catalanisme.

Al cap de dos anys de la gran manifestació del 10-J, ja sabem que només la sobiranització de Catalunya permetrà continuar la tradició modernitzadora que no s'hauria d'haver perdut mai. El model social català —que és molt ampli i solidari— depèn, d'entrada, dels recursos disponibles. Per això cal no abandonar l'esperit rebel i d'afirmació del 10-J, al qual també va contribuir la Casa Gran del Catalanisme.

2.2. La transició nacional catalana és un projecte europeista

Catalunya ha estat, és, i volem que continuï sent, un dels motors més actius i avançats d'Europa, com també ho és Flandes, posem per cas. I aquest fet, òbviament, juga a favor dels interessos nacionals catalans. Les aspiracions de plena sobirania de Catalunya no poden anar acompanyades mai d'una *deseuropeització* d'aquesta. En aquest sentit, cal posar de manifest que el nostre referent de transició nacional no pot estar representat pels resultats més o menys traumàtics de determinats processos de secessió esdevinguts després de l'ensorrament del bloc soviètic a començaments de la dècada del 90.

El referent ha de ser l'Europa a la que pertanyem des de l'època de Carlemany, doncs. Per aquesta raó, no podem caure en el parany d'acusar la UE de restringir els nostres drets col·lectius, com és el cas dels nostres drets lingüístics, perquè aquests depenen al capdavant d'una decisió prèvia de l'Estat espanyol. El principal argument contra les aspiracions nacionals catalanes feta des de la perspectiva de la projecció internacional té a veure amb una identitat suposadament "anòmala": una nació sense Estat amb una llengua que no està present de manera oficial a les principals institucions de la UE, etc. La qüestió de la llengua queda desmentida, entre altres coses, amb l'afluència cada cop més gran d'estudiants del programa Erasmus a les universitats catalanes. El turisme de qualitat també desmenteix la pretesa *anomia* d'aquesta identitat: l'arquitectura de Gaudí, o la gastronomia catalana, s'estan convertint en un motor econòmic i, sens dubte, en la principal eina de projecció efectiva del país. Constitueixen una mostra, palpable i indiscutible, de l'adaptació del nacionalisme català a un món canviant, en el que les identitats actuen també com a marques identificadores. Naturalment, una identitat nacional és molt més que una marca comercial, però al segle XXI convé que el dinamisme propi de la segona contribueixi a la projecció exterior de la primera.

És per tots aquests motius, que necessitem i volem disposar d'una estratègia internacional respecte la proposta de transició nacional. Catalunya disposa d'actius suficients com per projectar-se a Europa i al món com a part de la

solució als problemes d'avui i no pas com un problema afegit. Precisament la seva dimensió i la seva vocació europea i internacional, permeten plantejar una sòlida resposta a la globalització combinant proximitat i aposta pels grans espais regionals, com ho és la UE.

3. Dret a decidir: la construcció de la majoria sobiranista

Ser nació, admetre l'existència de drets col·lectius, canalitzar el seu exercici a través de la democràcia i tenir voluntat de construir un projecte de país. Aquests són els quatre elements que fonamenten el dret a decidir. Tots ells vinculats i interrelacionats. Tots ells indispensables. Tots ells com a expressió conseqüent del dret humà a l'autodeterminació dels pobles.

És d'aquesta perspectiva, que Convergència vol vincular de manera inequívoca la transició nacional catalana, mitjançant l'exercici del dret a decidir, a la necessitat de disposar d'una majoria sobiranista prou àmplia com perquè disposi de tota la legitimació democràtica necessària. I que aquesta majoria sobiranista respongui fonamentalment a la conseqüència d'estar compromesos en un projecte de país que sigui referent, tant per les propostes i els avenços materials que pugui oferir, com pels valors i les actituds que permeti assolir-los.

3.1. Majories reals i minories amplificades

En l'actualitat, l'única forma de legitimitat política acceptada als països avançats és la que es basa en el respecte escrupolós a les regles del joc del sistema democràtic, el principal referent del qual no és altre que la noció de majoria. No parlem, òbviament, de majories imaginàries sinó d'aquelles que queden reflectides amb nitidesa en processos electorals transparents i reglats. No parlem tampoc de masses que criden pels carrers. A banda d'haver protagonitzat alguns dels episodis més inquietants del segle XX, la legitimitat de la massa -que no és el mateix que la majoria numèrica dels ciutadans entesos individualment- és un fet associat a una visió premoderna de la política. Sense necessitat d'apel·lar a exemples històrics remots, les recents revoltes dels països àrabs mostren amb claredat que les masses poden ser l'expressió d'un malestar, però que aquest no pot resoldre's pel simple fet de ser expressat públicament: també cal fer política, i cal fer-la des de les institucions. Per suposat, qualsevol canvi aconseguit per mitjà de la violència

també està mancat de tota legitimitat democràtica, per molt que pugui acabar consolidant-se des de la perspectiva dels fets consumats.

En definitiva: qualsevol procés de gran abast que vulgui assolir una quota de legitimitat incontestable, tant a nivell intern com extern, i que pretengui transcendir les circumstàncies concretes de la seva pròpia generació, ha de respectar la regla bàsica de la democràcia i, en conseqüència, disposar del suport d'una majoria sòlida. En cas contrari, el procés es veurà qüestionat sempre i, d'alguna manera, es trobarà en una situació perpètua de precarietat.

La transició nacional catalana ha d'aspirar a la plena legitimitat democràtica, tant per allò que ha motivat el seu inici, com per la manera com s'hauria de consumir en un futur. La divisa bàsica és que s'ha de tractar d'un procés basat en consensos socials *reals* i, per suposat, articulats entorn de centres concèntrics com més amplis millor. No és suficient una aritmètica parlamentària més o menys favorable: en darrer terme, allò que blindava la legitimitat democràtica és la consolidació d'una majoria social real i numèricament significativa, i que per tant no condueixi a una societat confrontada en dos pols simètrics.

Justament perquè les regles del joc democràtic són en l'actualitat les úniques que confereixen legitimitat, algunes minories que aspiren a imposar-se al marge d'aquesta norma la qüestionen d'una manera cada cop més agressiva. Convé assenyalar que es tracta d'un tipus d'impugnació contra la democràcia que pel fet ser *nova* pot ser llegida ingènuament com un *progrés* de la mateixa, com una aspiració a millorar-la. Tot indica que, a banda de les legítimes i constructives crítiques que es fan a la democràcia representativa, n'hi ha d'altres que són purament destructives, i provenen tant de sectors de la ultradreta tradicional, com de la ultrasquerra antisistema, així com d'una actitud prepolítica fascinada amb l'estètica de la rebel·lia. Sobre tot plegat convé tenir molt clares, si més no, tres coses:

a) Les innegables imperfeccions de la democràcia representativa no poden servir de coartada per a determinades actituds injustificables des de qualsevol perspectiva que es contemplin, inclosa la de la legalitat. Les conseqüències d'aquesta dinàmica purament erosiva cap al sistema de representació parlamentària ja les coneixem: el segle XX n'està ple d'exemples, i tots, sense excepcions, van acabar malament. La coacció física cap a persones o la destrucció de béns públics no tenen res a veure amb cap millora de la democràcia, sinó amb l'estil inconfusible dels moviments totalitaris. Les aspiracions nacionals de Catalunya, i qualsevol altra pretensió de caràcter polític, no pot ser aliena a aquest rebuig.

b) No podem deixar que s'instal·li entre nosaltres una actitud destructiva cap al sistema de representació democràtica, tot frivolitant irresponsablement les possibles conseqüències dels qui utilitzen mètodes violents contra aquest. No es tracta només d'una qüestió d'ordre públic, sinó d'una cosa molt més important: el de l'aposta clara per una societat basada en el diàleg pacífic i en la deliberació col·lectiva, que no és el mateix que la cridòria i la teatralització de les demandes; el d'una societat on existeix el dret d'expressar-se lliurement i el deure d'escoltar tothom, però en cap cas d'acceptar la coacció de minories que suplanten les majories reals.

c) La principal característica del populisme és la de complaure la gent amb solucions senzilles i gairebé instantànies per a problemes molt complicats. La situació de crisi econòmica que vivim, per exemple, fa que aquesta actitud antipolítica sigui cada cop més present en molts àmbits. El mateix es pot dir dels plantejaments minoritaris purament emocionals i prepolítics en relació a les reivindicacions nacionals de Catalunya: no només no sumen ni afegeixen cap valor substancial al procés, sinó que sovint han estat un fort factor de distorsió que torpedina l'acció programàtica del catalanisme polític que vol canviar realment la situació, i no només queixar-se'n. L'aposta per la legitimitat democràtica significa també el rebuig frontal d'aquests plantejaments populistes, en nom de valors com el rigor ètic i la seriositat política.

Resulta raonable pensar que, en les circumstàncies actuals, l'assoliment d'una majoria social veritablement àmplia, articulada i sòlida només es pot fer efectiva per mitjà de la concatenació dels diversos centres concèntrics (a nivell ideològic, de sensibilitat nacional o de qualsevol altra índole) que conforma la majoria de la societat catalana. Des d'una perspectiva democràtica, Convergència està plenament legitimada per liderar aquest procés, però no té cap intenció d'apropiar-se'l o d'entendre'l com una iniciativa partidista. Som davant d'un repte de caràcter plenament *nacional*, no de partit. La idea de *Casa Gran del Catalanisme* va exactament en aquesta direcció: sumar esforços, voluntats i complicitats més enllà de les sigles d'un partit polític concret, però també tenint en compte qui representa a Catalunya la majoria dels votants nacionalistes i qui forma part d'opcions objectivament minoritàries. El procés de transició nacional requereix aquest mateix esperit. És important que el lideri el partit que, inqüestionablement, representa ara mateix el catalanisme majoritari, però que aquest lideratge tingui una actitud sincera a l'hora de transcendir els límits de l'estructura d'un sol partit. La voluntat de Convergència és, en conseqüència, la de proposar un conjunt d'idees, valors i actituds veritablement compartibles per la majoria de catalans, i no la de formular cap dogma ideològic.

3.2. Drets individuals i drets col·lectius: una falsa dicotomia

En general, la legitimitat democràtica del dret a decidir acostuma a lligar-se amb la noció de drets col·lectius i, alhora, a contraposar aquests amb els drets individuals. Aquesta contraposició no sempre és honesta ni benintencionada per part del qui la formula. L'harmonització o encaix dels drets individuals amb els col·lectius no és un simple tecnicisme de la filosofia del dret sinó un problema bàsicament polític. La noció de "subjecte col·lectiu" és perfectament discutible o matisable, sens dubte, però no pot ser de cap manera impugnada i prou.

Som enmig d'un procés d'afirmació nacional que va començar fa més de 100 anys, i que encara no ha acabat. Aquest procés implica, per força, la consideració d'un subjecte col·lectiu -el del poble de Catalunya- i el del dret a decidir que li és inherent. Es tracta d'apostar amb decisió pels ideals democràtics i de posar-los al davant de qualsevol altra consideració que els relativitzi acomodaticíament. L'objectiu és el mateix que fa més de cent anys: garantir la identitat nacional de Catalunya, és a dir, preservar la seva llengua i la seva cultura, i establir un marc que situï el país entre els més avançats d'Europa. La gran diferència és que al segle XIX semblava que això era possible amb una fórmula politicoadministrativa semblant a l'actual, el de l'Estat de les Autonomies, i al segle XXI hem constatat una vegada darrere de l'altra que es tracta d'una quimera o, si més no, d'un encaix tan lesiu per als interessos de Catalunya que simplement no resulta assumible. Per aquesta raó, els catalans volem buscar democràticament una sortida plausible tant per a nosaltres com per a les generacions futures.

L'objectiu és polític, no jurídic, i si el camí discorre per vies escrupolosament democràtiques i porta a la configuració d'una majoria diàfana no hi haurà tribunal que el pugui impugnar. La voluntat dels ciutadans no és cap esmena a cap llei: és un fet i prou, i mai no ha estat gaire intel·ligent ni pràctic negar els fets. Si, en canvi, es prenen decisions manifestament contràries a la realitat social, qualsevol iniciativa podrà ser desqualificada tard o d'hora des de la perspectiva de la legitimitat. Ara mateix, el prestigi del nacionalisme català majoritari és impecable justament perquè no s'ha allunyat mai dels ideals democràtics. Aquesta legitimitat no es pot malbaratar tot buscant una sortida del problema per la porta falsa. Hi ha una sortida viable i democràtica, però per suposat no és "màgica". No es pot simplificar amb fulls de ruta impossibles ni amb decàlegs que després no es poden complir. Aquestes actituds inoperants i enganyoses -que formen part del passat recent del nostre país, però passat al cap i a la fi- han de quedar desterrades. També ha de quedar fora de joc el llenguatge prepolític i purament emocional del populisme autòcton. La transició nacional s'ha de plantejar en positiu, ha de respondre a una voluntat clara de la

societat catalana i ha de traduir-se en una acció política coherent, decidida i inqüestionablement democràtica.

4. Valors i actituds

La societat catalana és una societat acostumada a aixecar-se, a superar moments difícils, a progressar en situacions complicades, a treure profit de les crisis. Catalunya té un substrat que li permet sortir de situacions difícils.

Les societats d'èxit són aquelles en què la gent se sent implicada i il·lusionada per uns objectius comuns. Això és possible tenint la màxima confiança en la societat civil, creient que la fórmula d'èxit ha de sortir d'ella mateixa, del seu interior, dels valors que han fet fort el país, de la coresponsabilització en l'objectiu, de l'exercici dels deures i les responsabilitats que tots, cadascú en el nostre paper, tenim com a integrants d'una societat de la qual formem part.

El catalanisme ha estat la força que els darrers 150 anys ha sabut canalitzar aquesta capacitat de reacció, transformació, progrés i iniciativa que té el país. Així ha estat en els períodes més difícils d'aquest darrer segle i mig, i així és ara, quan és l'únic element capaç de mobilitzar les energies i les esperances del poble català cap a una nova transició nacional.

La superació de la crisi que ara patim demana no només un canvi de polítiques, sinó també un canvi d'actitud i de mentalitat. Una actitud d'il·lusió, positiva, de compromís, d'objectiu comú i de recuperació d'uns determinats valors, que són els que tradicionalment han estat inherents a la gent de Catalunya. En aquest sentit, Convergència es compromet en aquests valors. A defensar-los, a practicar-los i a enfortir-los. Valors com:

El valor de la llibertat: el ple respecte a la llibertat de la persona en el marc de la seva pertinença a una societat i un país amb uns anhels, uns ideals i uns objectius comuns.

El valor de la cohesió i el projecte de país: el tret distintiu del catalanisme polític sempre ha estat l'articulació d'un projecte de país. El catalanisme per sobre de

tot busca donar resposta a les necessitats socials i econòmiques del conjunt de la societat catalana.

El valor de la integració: Catalunya ha estat sempre terra d'integració, de reconeixement i garantia de drets, però també demana respecte, a la nostra cultura, societat i manera de fer i de ser, i exigeix per tant, uns deures d'integració als qui hi vénen a viure.

El valor de la transparència i el compromís ètic: elements fonamentals per recuperar l'aproximació de la ciutadania a la presa de decisions i eradicar la corrupció.

El valor de l'esforç i del treball: la cultura de l'esforç és un dels valors que han fet gran aquest país i li han permès progressar sovint en condicions gens favorables

El valor de la solidaritat: en un moment en què hi ha qui qüestiona l'estat del benestar, o quan es parla de reformar-lo per rebaixar-lo i fer-lo recular, adquirim el compromís de defensar el model català d'estat del benestar.

El valor de la justícia social: la desigualtat social és sinònim de societat no cohesionada i dèbil. En ajudar els més desfavorits i fomentar l'ascensor social enfortim la nostra societat.

El valor de la inclusió: no podem acceptar que en una societat hi hagi persones excloses. Cap sector social ni cap persona ha de quedar al marge dels serveis i recursos bàsics.

El valor de la humilitat: el servei públic és un servei a la societat, una gran responsabilitat que ens atorguen els ciutadans i que cal saber portar a terme.

El valor de la feminitat: la incorporació de la dona als llocs de presa de decisió per construir una societat sense diferències de gènere.

El valor de la creativitat i el talent: la creativitat és un dels elements distintius d'aquest país, és el que li ha permès excel·lir en no pocs camps tot i la nostra mida i població reduïdes.

El valor de l'excel·lència: l'assoliment de l'excel·lència fa gran un país. La política pública ha de tenir també l'excel·lència com un dels seus valors i objectius per tal de garantir la bona gestió i el progrés.

El valor del compromís i la coresponsabilització: cal caminar cap a un model on les relacions ciutadà-govern es basin en el compromís amb un projecte comú. On la participació ciutadana es fonamenti en la confiança i coresponsabilitat amb l'acció de govern.

Adequar l'acció política a la recuperació d'aquests valors forma part del que ens farà sortir de l'actual crisi i aixecar Catalunya.

Un projecte que només incorpori mesures és un projecte sense ànima, que només parla del què, però no del com ni del qui. El projecte polític de Convergència no tan sols es tradueix en mesures, sinó també en valors, uns valors que mostren qui som, els nostres principis, la nostra manera de ser i de fer. Els valors que recollim expressen el compromís de Convergència amb el país i amb una manera de governar, i indiquen de quina manera pensem portar a terme la transició nacional.

5. Projecte de país: reactivació econòmica

Una economia sòlida, sostenible i competitiva és una eina de reforçament polític innegable. Com ho va ser per a Europa, ho es per a nosaltres. L'economia és, doncs, un instrument al servei del nostre objectiu polític i del procés de transició nacional.

La millor contribució que l'economia pot fer al procés de transició nacional és la força del propi model econòmic, i els valors de la societat catalana i del nostre ideari polític i social que el sustenten.

L'esperit de risc, l'esforç, la capacitat constant d'adaptació, l'esperit emprenedor, la constància, l'eficiència, la mirada oberta i plural són valors que al llarg dels anys han permès a la nostra societat construir un país emprenedor, industrial, un país cohesionat i amb una innegable vocació d'estar oberts al món. I ara són aquests valors, genuïns i tradicionals a Catalunya, que estem obligats a recuperar i prioritzar.

5.1- La situació actual

Els últims anys han estat marcats per una crisi sense precedents; una crisi financera, econòmica i social fruit també d'un relaxament dels nostres valors, d'una bonança econòmica malentesa que ha portat també a fàcils creixements sectorials i a gestions poc eficients dels recursos públics. El nostre progrés es veu ara afectat per una conjuntura econòmica i financera adversa que ens obliga a actuar a través dels ajustos. I al mateix temps, a recuperar aquells valors d'austeritat, d'esforç i també de risc que han permès el progrés econòmic i social viscut pel nostre país. Gairebé res no tornarà a ser igual quan acabi la crisi, i per tant, hem d'actuar amb decisió, incorporant noves estratègies de creixement i ser capaços, a partir d'una reflexió profunda de com hem actuat en aquests últims anys, d'activar les mesures en el curt termini que ens permetin reconduir l'economia i recuperar la confiança. Són els passos

previs i necessaris per restablir un model econòmic sòlid i de transformació nacional.

És el moment de canvis i de reformes necessàries, juntament amb la suma de complicitats, si volem reconduir l'actual situació econòmica i social, garantir una societat del benestar i assegurar un millor futur per a les noves generacions. Catalunya no sortirà de la crisi pel simple efecte d'arrossegament d'altres economies europees i mundials que comencen a superar-la. Ens cal un nou model econòmic i industrial.

El risc d'entrar en una fase d'estancament i de feblesa social és avui encara molt elevat, i cal tenir ben present que el cost social d'un decreixement no és sostenible. Cal continuar treballant amb determinació per la part de la despesa i per la part dels ingressos, és a dir, de la reactivació econòmica.

5.2- Amb ajustos no n'hi ha prou

Els canvis econòmics i socials són de present i de futur. Els canvis que siguem capaços d'assumir i de fer determinaran i condicionaran el camí de futur. Els ajustos d'avui són necessaris pel progrés i la sostenibilitat del demà. Però amb ajustos no n'hi haurà prou. Cal recuperar el camí d'un creixement benentès; d'una competitivitat basada en l'esforç, en la posada en valor del coneixement; del talent i la innovació; d'un creixement generador de riquesa i de cohesió, que garanteixi el progrés i el benestar.

Un creixement que respongui a un model econòmic i social basat en un sistema productiu integrat fonamentalment per petites i mitjanes empreses -que han aconseguit al llarg dels anys generar un teixit industrial sòlid i competitiu- i per les activitats dels autònoms, que en activitats i sectors com el comerç i els serveis han tingut la seva màxima expressió. Reivindiquem més que mai el paper innegable de les pimes en el nostre creixement. Ens reafirmem en què el progrés econòmic és progrés social; ens reafirmem en els eixos fonamentals del nostre model econòmic i social, basat en el creixement sostenible,

innovador, equitatiu, cohesionat social i territorialment, i en el qual l'eix fonamental són les persones. Reivindiquem la importància de la centralitat social que representen valors que la nostra societat i en particular les classes mitjanes han sabut defensar, i que han permès el progrés econòmic i social viscut pel nostre país.

5.3- Catalunya, compromesa amb Europa

El món està en canvi constant, però en els darrers anys, l'accent del canvi ha estat a Europa. Una Europa que la crisi econòmica i financera ha qüestionat, però en la qual creiem de manera ferma i irreversible. Una Europa que volem i necessitem, i que ha generat un model de benestar que forma part del seu i el nostre ADN.

Es fa imprescindible recuperar més Europa, recuperar una credibilitat i una proximitat que hem perdut entre tots. Per això, cal valentia, coratge polític en les decisions, i cal que Catalunya hi sigui present de manera irrenunciable, reivindicant nous paràmetres de gestió i supervisió; nou impuls a l'harmonització; un equilibri entre mesures de despesa i d'ingressos, entre control de la despesa i activació de l'economia; noves regles al servei de la reactivació econòmica i social, a favor de l'estat del benestar.

Catalunya té la seva pròpia força i les seves pròpies capacitats. Catalunya té també una pròpia identitat econòmica reconeguda arreu d'Europa i el món, però que hem de reforçar. El camí emprès per a la reconducció de la nostra economia per tal de garantir el progrés econòmic i social aconseguit durant molts anys, ens fa diferents respecte a l'Estat espanyol i a altres realitats europees, i ens ha de permetre recuperar credibilitat i confiança per part de les institucions europees i internacionals. Ens sentim compromesos amb Europa. Volem ser model al sud d'Europa.

5.4- Propostes de futur

Una de les claus d'èxit del catalanisme polític és que sempre ha defensat un projecte de país modernitzador, amb voluntat transformadora, garantia de progrés econòmic i social. I és evident que en aquests moments de dificultats i de dubtes respecte a l'horitzó, hem de defensar més que mai un projecte de país potent, que ens faci creure que ens en podem sortir i que a més a més, en podem sortir reforçats, per esdevenir, com dèiem, un model al sud d'Europa. En aquest sentit, el catalanisme és qui està en millors condicions per respondre positivament a aquest repte. Ho ha estat en d'altres ocasions, i ara també ho està. Un projecte de país que ha tenir com a prioritats número u la reactivació econòmica, d'una banda, i el reforçament del nostre model d'estat del benestar, de l'altra. Creixement econòmic, i cohesió social i equitat, dues prioritats, que hem d'entendre que han d'anar associades.

Projecte de país vol dir la defensa d'un model, però lògicament requereix definir unes propostes concretes. Mesures per sortir de la crisi i aixecar el país, mesures per preservar el nostre estat del benestar i posar-lo al dia.

Sabem que si volem estar entre els millors, caldrà fonamentar el creixement econòmic sobre unes bases sòlides, amb la indústria, la internacionalització, la innovació, el valor afegit i la competitivitat, com a elements imprescindibles. Sabem que l'estat del benestar que hem construït a imatge i semblança d'altres països europeus és bo i valuós, i per tant, un bé a preservar, però que en cap cas podrà ser sostenible si el seu cost supera el nostre creixement i el nostre propi esforç, i que alhora requereix noves solucions per adaptar-se als nous temps i als nous reptes. Sabem que Convergència ha de seguir ocupant la centralitat social del país, per seguir representant el que ha estat sempre des de la seva fundació. Sabem que la política d'austeritat que està aplicant el Govern de la Generalitat –i també la resta d'administracions- té un sentit, però per sobre de tot el té l'objectiu de fons: ser responsables amb els recursos públics, no gastar el que no tenim, i no deixar hipoteques a les futures

generacions, si es vol afrontar el futur amb garantia. En definitiva, Convergència té clar el diagnòstic, el model i les prioritats per a Catalunya.

Estem davant d'un moment clau per al país, podríem dir de cruïlla històrica. En aquest sentit, proposem la celebració de dues convencions polítiques que ens ajudin a definir el nostre projecte de país, amb la concreció de les estratègies i les mesures a adoptar els propers anys. La primera de les convencions seria per abordar la reactivació econòmica i la defensa del model de benestar. La segona hauria de servir per enfortir les propostes de Convergència en l'àmbit de la cultura, la identitat i els valors. Aquestes dues convencions no responen bàsicament ni estrictament a una lògica sectorial, sinó per sobre de tot, a una prioritització dels dos principals reptes que afrontarà Catalunya els pròxims anys (dos reptes clarament vinculats) i que segons el que passi ens marcaran un camí de progrés en tots els sentits del terme, o bé un camí de decadència.

The logo for ara.cat features a large, stylized lowercase letter 'a' in a serif font. Below the 'a' is a horizontal line, followed by the text 'ara.cat' in a smaller, lowercase serif font. A second horizontal line is positioned below the text 'ara.cat'.

ara.cat

6. Convergència, sense límits a l'horitzó

Convergència és i ha de seguir sent la centralitat del catalanisme. Des del primer dia de la seva fundació, Convergència ha demostrat la seva vocació de lideratge del catalanisme polític a partir de valors comuns i transversals de tots els catalans i des d'una actitud oberta, positiva i integradora per acollir al seu sí totes les sensibilitats polítiques i socials del catalanisme.

Convergència també és i ha de seguir sent la centralitat de país. Aquesta centralitat és un valor que hem de seguir mantenint com a partit, ja que es tracta d'un valor transversal relacionat amb una manera de ser (i per tant de fer) que pura i simplement un posicionament ideològic. La centralitat s'assoleix a través d'una proposta de projecte de país que aplegui una gran majoria social que, per la seva adhesió i pel seu suport, li confereixi una legitimitat democràtica inqüestionable.

Per tant, la missió de Convergència és la d'aposta per un nacionalisme aglutinador propi del segle XXI, adaptat a les noves propostes i canvis dels temps, però sense renunciar mai als valors i propostes fundacionals del 1974. Aquest nacionalisme ha de saber aglutinar en un projecte comú, creat a partir de tots i on tothom se senti còmode, que sumi amplis sectors d'una societat diversa en un projecte nacional que harmonitzi les aspiracions personals i les nacionals en un sol projecte de futur, generador d'il·lusió i de confiança en el futur.

L'objectiu del catalanisme aglutinador de Convergència és vertebrar i proposar a la ciutadania catalana un projecte nacional que, a curt termini, signifiqui una regeneració econòmica i asseguri una gran cohesió social, i que a mig-llarg termini, aconseguixi una plena discrecionalitat sobre el nostre destí com a nació. Aquest projecte nacional troba la seva expressió en una etapa de la transició nacional, entesa com a projecte transversal i comú d'una gran majoria social -i a la vegada majoria democràtica legitimadora- per establir l'horitzó de país que únicament pot marcar el dret a decidir lliurement i democràticament del

poble de Catalunya. La primera etapa d'aquest camí és la proposta de Pacte Fiscal, en la línia del concert econòmic.

La demanda d'un model de finançament propi i més just per a Catalunya genera grans consensos en la societat catalana. I consensos transversals entre els electors de les diferents formacions polítiques. Amb aquesta base, la proposta de Pacte Fiscal que ja s'ha establert inicialment al Parlament de Catalunya i l'amplíssim suport social que té, Convergència proposa que el Pacte Fiscal sigui la prioritat en el terreny de l'avenç nacional i l'exercici del dret a decidir, seguint l'estratègia següent:

1-Promoure un acord el més ampli possible al sí del Parlament de Catalunya. La majoria absoluta existent en aquesta qüestió és un bon punt de partida per incorporar les forces polítiques que en aquest sentit encara no han fet el pas. Cal poder sincronitzar l'amplíssima demanda social que té el Pacte Fiscal, amb la posició de les diverses forces polítiques catalanes.

2-Promoure una estratègia negociadora amb el Govern espanyol que incorpori l'experiència dels actuals més de 30 anys d'autogovern, i que se situï no només com una simple qüestió financera, sinó com la conseqüència d'un diagnòstic àmpliament compartit al sí de la societat catalana. L'extensa coincidència a Catalunya en constatar que l'actual nivell d'autogovern i de finançament ni compleix les expectatives i acords del pacte constitucional, ni tampoc no és operatiu per a la realitat econòmica i social dels temps actuals, porten a plantejar el Pacte Fiscal en termes d'acord de país i de canvi de cicle històric en les relacions amb l'Estat espanyol.

3-En paral·lel, desenvolupar en el marc institucional de Catalunya aquells instruments legals i administratius que puguin ser necessaris per fer front a l'operació del Pacte Fiscal. És el cas de la llei de consultes populars, però també de la necessària evolució de l'Agència Tributària de Catalunya, per identificar exemples concrets.

Convergència té la responsabilitat i les condicions objectives per assolir una veritable majoria social al voltant d'un projecte de país integrador i transversal. Des de la centralitat del catalanisme i des de la centralitat de país, i a partir d'una estratègia d'obertura i d'integració d'amplis sectors de la societat catalana, ha de convertir-se en l'expressió més àmplia i més representativa de la voluntat nacional de Catalunya.

La transició nacional, amb l'estació del Pacte Fiscal, ha de ser, doncs, una proposta de futur generadora de confiança, perquè a la vegada que estableix un camí clar cap a la recuperació de la prosperitat i el benestar del país dins dels paràmetres que li pertoca per la seva riquesa i avanç econòmic, també estableix un camí clar i segur cap a l'assoliment d'un horitzó de llibertat i d'autogovern, dins dels paràmetres assumits per una gran majoria social a Catalunya.

La voluntat de tot un poble és l'impuls que necessita qualsevol nació si vol anar endavant. Convergència ha de mantenir la seva actitud positiva davant de les incerteses del futur, transmetent un missatge de confiança a la societat catalana. Davant de moments difícils i complexos, Convergència ha de preservar la unitat i la cohesió del país, prenent exemple de la història dels grans pobles d'Europa que, davant de l'adversitat, han sabut trobar la unitat i la voluntat per afrontar junts els grans reptes de futur.

ara.cat